

Voergård Slot

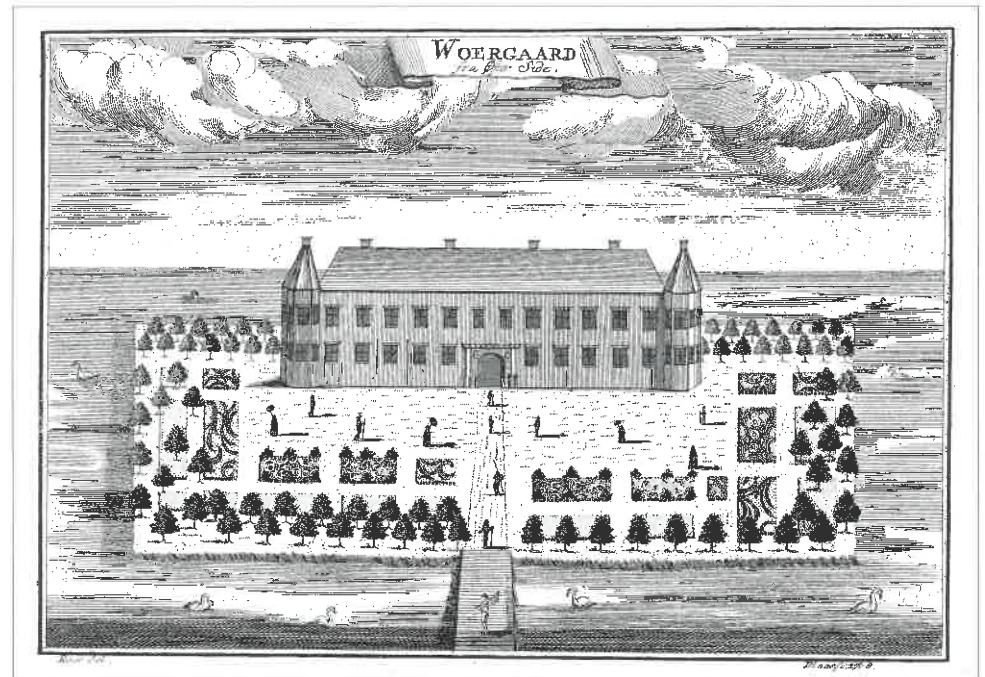

Voergård Slot

– Historie & Kunstskatte

Slottets spisesal med krydshvælvinger

Kobberstik af I. Haas, 1768

Slottets historie

I samme øjeblik man drejer ind ad indkørslen og har Voergård slot lige foran sig, er det første indtryk forbløffelse over at finde dette smukke renæssanceslot i denne afsides og tildels noget barske egn. Slet så overvældende har indtrykket imidlertid ikke altid været, da det oprindelige Voergård fra middelalderen først senere er blevet tilbygget den store renæssancefløj, som anses for at være den smukkeste i denne stil efter Kronborg.

Man har ikke noget bestemt årstal for det oprindelige Voergårds opførelse, men det er givet, at der har været tale om et såkaldt "stenhus" omgivet af bindingsværksbygninger, som det ofte blev brugt i middelalderen af adelige og gejstlige.

Når man kommer ind i slotsgården, kan man se det oprindelige stenhus, der strækker sig fra hjørnetrappen og omtrent til midten af den nordre fløj, og her finder vi søjlehallen med fire krydsribbehvælvninger på en kampestenspil. Denne hal minder meget om et tilsvarende rum i det gamle Helligåndskloster i Ålborg, hvor der tilmed er en stentrappe i murværket magen til den, man finder på Voergård i stenstuen. I begge tilfælde drejer trappen vinkelret, og det er muligt, at der er tale om samme bygmester for begge bygninger.

Det oprindelige stenhus behøver ikke nødvendigvis at være opført som en af middelalderens mange klosterbygninger, da alle stenbygninger fra den tid meget naturligt var præget af kirkearkitekturen.

Beliggenheden

Beliggenheden er blevet valgt ud fra forsyningsmæssige og forsvarsmæssige begrundelser. Omliggende søer, enge og mosestrækninger har givet gode forsvarsmæssige betingelser, og samtidig gav søer og vandløb rigelig adgang til fisk – og ikke mindst ål – der havde stor ernæringsmæssig betydning. Siv og rør i søerne og træ i de omgivende skove var nødvendige bygningsmaterialer, en god jagt i skovene var

Nord- og østfløjen set inde fra gården

næsten en livsnødvendighed, og havets nærhed åbnede muligheder uden at byde på nogen umiddelbar trussel.

Det oprindelige Voergård stenhus' beliggenhed lader sig derfor såre let forklare, men det giver blot ikke noget fingerpeg om den oprindelige bygherre, da de her nævnte krav til en god og sikker bolig var gældende både for adel og gejstlige.

Stygge Krumpen

Alt tyder på, at Voergård har været en selvstændig, men ret ubetydelig gård, for den kan næppe have hørt til Rugtved slot, som dronning Margrete skænkede til bispem i Børglum i 1393, for i 1510 købte den daværende Børglum-bisp, Niels Stygge Rosenkrantz, Voergård af væbner Jacob Andersen, hvis far var ejer til gården i 1481-1494. Niels Stygges efterfølger i embedet, Stygge Krumpen, gjorde Voergård til

Indtryk af murenes dimensioner

Børglum bispedømmes befæstede hovedsæde omgivet af en solid ringmur og med vægtergange og skoldehuller – de sidstnævnte ses i tilmuret tilstand endnu på nordfløjen. Urolige tider var det for bisp Stygge Krumpen, for den katolske kirke havde til almindelig misfornøjelse underlagt sig store godser, og samtidig arbejdede reformatorerne mere og mere åbenlyst for at styrte den katolske kirke i Danmark. Børglum-bispen havde da også en stående hær på Voergård, som den katolske kirkes yderste fæstning, men efter sigende skulle denne styrke også forsvare ham mod slægt og familie til

Elisabet Due, som havde forladt sin husbond for at leve sammen med Stygge Krumpen.

Voergård var derfor af militær betydning under Grevens Fejde, og bygningen led alvorlig overlast under kampene. Voergård kom derefter under kronen, men i 1578 sker der et betydningsfuldt ejerskifte, da fru Karen Krabbe mageskifter sin gård, Nygård ved Kolding, med Voergårds daværende ejer, Frederik II, selvom afgørende ændringer først finder sted i næste generation.

Ingeborg Skeel

Karen Krabbe skænkede Voergård til sin datter Ingeborg Skeel, gift med Otto Banner til Asdal. Som enke var Ingeborg Skeel ikke alene ejer af Voergård, men havde også efter sin mand Sejlstrup i forlening, blot hun fortsat ville leve ugift. Da hun imidlertid var en meget driftig og dygtig dame, der let magtede at drive de store besiddelser på egen hånd, foretrak hun enkestanden. Ifølge de gamle dokumenter drev Ingeborg Skeel Voergård både i moderens og sin mands tid.

Nogen lille bedrift var det ikke, for besiddelserne i 17 sogne omfattede 82 bøndergårde, 89 bol (der nærmest må sammenlignes med nutidens husmandssteder) og 58 huse, men de 230 boliger måtte betragtes som et meget ringe antal i forhold til de vidtstrakte arealer, der også

omfattede en halv snes store skove, til hvilke der blev betalt oldengæld af 4334 svin ifølge opgørelsen ved mageskiftet, tre vandmøller, ålegråde og strandret for blot at nævne de vigtigste indtægtskilder.

Med en sådan ejendom fandt Ingeborg Skeel bygningerne på Voergård mildest talt upassende. Avlsbygningerne var nærmest faldefærdige, og det gamle stenhus havde ikke alene fået alvorlige skrammer, men var også gentagne gange blevet ombygget og ændret. Da hun tillige har været en dygtig og klart tænkende dame, er hun sikkert kommet til den overbevisning, at man ikke har brug for en ringmur, når man ikke har væbnede styrker inden for muren. Desuden havde hun et sammenligningsgrundlag, fordi hendes far i sin tid havde opført en statelig hovedbygning på den nu mageskiftede Nygård.

Allerede i Karen Krabbes tid blev der bygget til det oprindelige stenhus, men sammen med forskellige udbygninger i bindingsværk kunne

Voergård er omgivet af Danmarks bredeste voldgrav

Sandstensportalen i slottets østfløj

den nuværende nordfløj ikke siges at være en hverken smuk eller statelig bygning. Da Ingeborg Skeel yderligere havde forøget sit gods og desuden havde indtægter fra kramboder og meget andet, var hun særdeles velsitueret, så hun tog ikke i betænkning at opføre en ny hovedbygning i forbindelse med det gamle stenhus.

Opførelse af østfløj

Ingeborg Skeel kom i forbindelse med den hollandske bygmester Philip Brandin, der tegnede og opførte østfløjen i smuk renæssancestil med en

rigdom af sandstensornamenter og figurer, hvilket var en helt ukendt byggemetode på egnen (Jens Bangs stenhus i Ålborg blev først opført 1624). Ingeborg Skeel nød i høj grad kong Frederik II's bevågenhed, og under et besøg på Voergård skænkede han hende den smukke portal (i 1588), der efter sigende oprindelig var bestemt for Frederiksborg slot. Ved sammenbygningen med nordfløjen forsvandt dennes markante, fæstningslignende østgavl, men man kan på ingen måde sige, at de to bygningsværker misklæder hinanden. Ringmuren forsvandt, men en del af bindingsværkstilbygningerne har været bevaret helt op til vor tid. Samtidig blev voldgraven, der er Danmarks bredeste, anlagt eller i det mindste udvidet.

Bygningen blev af en enestående skønhed, men både for ejerinden og omegnen har det sikkert i nok så høj grad været dets storhed, der har virket imponerende. Bønderne og almuebefolkningen har under deres byrde af overtro næppe været alt for begejstrede over sandstensfigurerne og ornamenterne med de sataniske ansigtstræk.

Rosedonten

Voergård havde i hoveriets tid ikke den bedste klang i fæstebøndernes ører, for gården var for dem ensbetydende med arbejde og forpligtelser. Var nogen opsætsig, kunne der trues med indsættelse i "Rosedonten", et umenneskeligt fangehul i den ældste del af Voergård anvendt i bisp-ernes tid. Et trangt og totalt mørkt hul i hvilket en mand ikke kunne stå oprejst, og når lemmen blev sat for og sikret med en skydebjælke, har der været ulideligt iltfattigt. En lav port omtrent midt i nordfløjen fører ned til den kælder, hvor Rosedonten findes til venstre set fra gården. Til højre for porten i østfløjen er der nedgang til vagtstuen, der på nok så human måde også kunne bruges til afstraffelse af bønder, der forsømt hoveripligten. På dette område adskilte Voergård sig imidlertid ikke fra

Detalje fra portalen

de øvrige herresæder, men derimod var det i hine tider usædvanligt at finde en kvinde, der på egen hånd styrede så stor en ejendom uden i det mindste at bruge en mand som talerør.

Folkesagn

Når fru Ingeborg passede sin bedrift, forhandlede om fæsteafgifter, gav ordre til sine saltkogerier o.s.v., kunne det af befolkningen kun udlægges som gerrighed, der ganske sikkert med tiden blev tilsat ikke så lidt ondskab. Hårrejsende historier kom derfor til at versere om borgfruens gerrighed og ugerninger. Hun skulle således have ombragt bygmesteren, Philip Brandin, for at sikre sig, at han ikke opførte et lignende bygværk for nogen anden og for samtidig at snyde ham for betaling. Hun skulle have lokket skibe til stranding efter datidens kendte metoder, ladet de overlevende søfolk dræbe og bemægtiget sig vraggodset. Hendes gerrighed skulle være så stor, at hun tog spinderokken med i vognen, når hun kørte til kirke, og hun skulle have ladet fingrene klippe af et par børn som hun havde grebet i at samle aks på en mark.

Sidstnævnte historie stammer antageligt fra et gammelt maleri, på hvilket nogle børn går med tilsyneladende afhuggede fingre, men oprindelig var det et symbolsk billede, og børnene bar nogle hjerter i hænderne, men hjerternes farve har ikke været ægte, og da de forsvandt, kom det til at se ud som om børnene manglede fingrene.

Ingen af Ingeborg Skeels ugerninger lader sig på nogen måde dokumentere, men derimod kan det fastslås, at hun var en yderst godgørende dame, der skænkede midler til drift af et hospital i Sæby foruden almen velgørenhed. Hun lod også foretage omfattende restaureringer og tilbygninger til de kirker, der lå under hendes domæne. At hun dog har været en noget mistroisk dame, fremgår af indskriften på det epitafium hun lod opføre i Voer kirke over sin mand og sig selv, for hun tillægger ikke sine arvinger mange hæderlige tanker – hvilket hun måske heller ikke havde grund til. I sit gavebrev vedrørende hospitalet nævner hun ikke alene, at hun skænker den bygning, hun har ladet opføre til formålet, men også hvad hun og hendes arvinger hvert år skal yde i form af naturalier, og denne ordning har arvingerne ikke været tilfredse med.

Aftenstemning i slottets kirkesal

Ingeborg Skeel byggede til Voer kirke et kapel, i hvilket hun lod opføre dette epitafium til minde om sin afdøde mand og sig selv.

Mange af de ugeringer, folkesagnet tillægger Ingeborg Skeel, er gengangere i den forstand, at gerrige kvinder i flere tilfælde skulle have spinderokken med i vognen til kirke, og der er næsten tradition for, at herregårdenes bygmestre skulle druknes i voldgravene.

Fælles skæbner

Uvægerligt må man tænke på Thit Jensens roman, »Stygge Krumpen«, der er hendes egen historie passet ind i tid og sted. Med velberåd hu lader hun Stygge Krumpen, der ifølge historieskriverne ikke har det bedste ry på sig, nærmest være en helgen med et sværmerisk, men platonisk forhold til Elisabet Due, og Skipper Klement, som man vitterlig

ikke ved meget om, bortset fra hans gerninger, lader hun være en selvoptaget og brutal sørøver, og forklaringen giver hun i en enkelt linie, idet hun skriver, at enhver får det eftermæle, som samtiden ønsker at give. Det samme gælder sikkert for Ingeborg Skeel, og skønt vi ikke kan sige meget om Stygge Krumpen, så har disse to Voergårdskikkelse nu fået endnu en at dele skæbne med, idet nogle af de kunstgenstande, der nu findes på Voergård, stammer fra Marie Antoinette, der af sin samtid heller ikke fik det bedste eftermæle (end ikke i nutidens historiebøger), men blandt andre har forfatteren Stefan Zweig gennem et stort forskningsarbejde rådet bod på denne sag i sin historiske roman om den franske dronnings ulykke.

Krig og forfald

Efter Ingeborg Skeels død den 17. oktober 1604 kom hendes forudannelser til at slå til, da arvingernes første gerning var at få donationen til hospitalet i Sæby omstødt, skønt de fik næsten uanede rigdomme at råde over. Gårdens drift blev aldrig som i Ingeborg Skeels tid, og man tør næsten sige, at alt gik støt tilbage gennem flere århundreder. Ingen

Fra østfløjens vagtstue der også kunne bruges som arrest

havde sans for det smukke bygningsværk, der forfaldt eller blev misrøgtet, og både i kejserkrigen 1627-1629 og i svenskekrigene 1643-1645 og 1657-1660 led bygningerne overlast, og ved den lejlighed blev tårnens spir totalt ødelagt. I stedet blev der rejst et teglstenstag på hvert hjørnetårn, og af praktiske grunde lod man en skorsten gå op gennem tagets spids, hvilket var alt andet end smukt. Mærkeligt nok eksisterer der ikke en tegning eller en gengivelse af tårnens oprindelige udseende, men man kan være ganske sikker på, at de skorstenspydede tegltage ikke var i overensstemmelse

med den øvrige stil. (Greve E. Oberbech-Clausen lod efter sin overtagelse af Voergård tagene restaurere og forsyne med store vindfløje).

Voergård skiftede ejer mange gange under stadigt forfald, indtil Peder Reedtz i midten af det attende århundrede ikke alene bragte godset på fode, men også lod omfattende restaureringer foretage på hovedbygningen. Han døde i 1780, og hans søn Holger Reedtz blev arving som den eneste ejer, der er født på Voergård i gårdens "historiske" tid.

De senere ejere satte ikke spor efter sig, men i mange tilfælde havde man ikke forståelse for bygningernes sande værdi, og almindeligt forfald gjorde sig gældende, indtil Peder Brønnum-Scavenius købte Voergård i 1872 og senere gjorde ejendommen til et af landets største godser, medens han samtidig forbedrede jorden og plantede nye skovarealer samt forbedrede avlsbygningerne. Da han døde i 1914 blev størstedelen af godset solgt fra Voergård, og nevøen, den senere udenrigsminister Erik Scavenius, lod omfattende restaureringsarbejder udføre på Voergårds hovedbygning i den tid, han var ejer. Voergård slot blev med avlsgården og den tilhørende Pulsgården samt skoven solgt til konsul Rützebeck, der i 1955 solgte den samlede ejendom til greve E. Oberbech-Clausen, som straks lod meget omfattende restaureringsarbejder udføre i selve slottet og dets omgivelser. En dæmning over voldgraven ved indkørslen blev erstattet af en murstensbro, de brede voldgrave blev renset og hjørnetårnene fik nye tage med vindfløje.

Greve E. Oberbech-Clausen

Greve E. Oberbech-Clausen var født i Nyborg, men allerede som ganske ung kom han til Frankrig. Efter at være gået over til den katolske tro giftede han sig med enken efter greve Chenu-Lafitte og blev selv udnævnt til romersk rigsgreve. Hans hustru var en datter af den berømte franske kirurg, Péan, og fra familierne Péan og Chenu-Lafitte stammer den væsentlige del af den kunstsamling, man i dag finder på Voergård. Navnet Lafitte knytter sig f.eks. til en armeret koffardiflåde, der har hjembragt uerstatteligt kinesisk porcelæn og andet orientalsk kunsthåndværk. Efter at have mistet sin hustru, afhændede greve Oberbech-Clausen senere de vinslotte, han ejede i Frankrig, og i 1955 blev den

Buste af Ingeborg Skeel over kaminen i riddersalen

store kunstsamling ført til Voergård. Både Voergård slot med tilhørende ejendomme og kunstsamlingen tilhører nu den af ham oprettede Oberbech-Clausen-Péanske Familiefond, der har fået til opgave at bevare slottet og kunstsamlingen for eftertiden.

Greve E. Oberbech-Clausen døde 16. august 1963, og han havde bestemt, at slottet med kunstsamlingen skulle være offentlig tilgængeligt efter hans død.

Kunstsamlingen

Kunstsamlingen på Voergård omfatter malerier, skulpturer, porcelæn og antikke møbler af både historisk og kunsthistorisk værdi. Eksempelvis kan man se det porcelæn, der blev bestilt specielt til Louis XVI og Marie Antoinette, da det franske kongepar sad fængslet i Templetårnet i Paris under den franske revolution, og i samlingen findes også det service, Napoleon I lod fremstille i perioden, der kendes som "de 100 dage". Desuden vil man finde malerier af Europas kendteste malere, af hvilke Rubens, Rafael, Della Robbia, Goya og Corot sikkert er de mest velkendte.

Samlingen på Voergård virker ikke som noget museum, fordi alt står som det hjem, der i mange år blev beboet af greve E. Oberbeck-Clausen. Der er heller ikke tale om en samling i den forstand, at man har samlet

efter en bestemt linie ordnet efter nationalitet eller "isme" – de smukkeste, mest værdifulde og mest interessante ting er simpelthen blevet sorteret og bevaret gennem nogle generationer, så man dagligt kunne glæde sig over så smukke og ensartede omgivelser.

Guldsalen

I guldsalen, der har fået navn efter det gamle gyldenlædertapet, ser man overfor indgangen et maleri af greve Oberbeck-Clausen i malteseruniform (Morintreu 1959). Til venstre for indgangen fra galleriet en stor skænk fremstillet af den franske hofsnedker Riesener (Louis XVI). I Versailles og

Goyas berømte maleri, Den Gale

Guldstuen (oprindelig slottets fruerstue) med antikke møbler og malerier af Goya, Rubens, Rafael, Greuze m.fl.

En Louis XVI skænk fremstillet af samtidens hofsnedker, Riesener, med bronzeornamenter af Gouttiers

på Louvre findes to lignende møbler. Bronzeornamenterne på skænken er af Gouttiers. Over skænken hænger et maleri af Largillière forestillende Louis den XV som barn. I samme stue et maleri af Greuze med titlen *Melancolie* og et maleri – sandsynligvis et forstudie – af Rubens forestillende Marie de Médicis. På væggen ud mod gården er et mandsportræt af Raphael Mengs, der også blev kaldt den tyske Raphael, og over dette et mandshoved af Frans Hals (1580-1666).

På væggen til højre for vitrinen hænger samlingens nok mest berømte billede, Goyas maleri: *Den Gale*. Goya (1746-1828) var spansk hofmaler og impressionismens grundlægger. Over vitrinen ser man et

billede af Rafael (1483-1520) – et dobbeltportræt af mand og kvinde. Kvinden er Rafaels elskerinde. I guldsalen er der endvidere to malerier af Fragonard (1732-1806), to billeder af la Tour (1704-1788) forestillende henholdsvis prinsessen af Lamballe og hertuginde de Montmorency. Af møblerne skal endvidere fremhæves en sofa og stole fra Louis XV's tid samt fire stole fra directoiretiden og en stor Louis XV kommode. Midt i rummet står en stor porcelænskrukke, der er en gave fra en kinesisk kejser til familien Chenu-Lafitte.

I den store vitrine ser man det porcelæn, der blev bestilt til og brugt af Louis XVI og Marie Antoinette under fængslingen i Temple. Dette porcelæn var i 1955 udlånt til en udstilling på museet i Versailles.

Musiksalonen

I musiksalonen er der et maleri af Corot (1796-1875) og af Lancret (1690-1743) samt maleri af Rhin-klippen Loreley. I vinduesnicherne hænger tallerkener fra det spisetel, Napoleon I fik fremstillet under sin 100-dages regering – de øvrige dele fra dette stel ses andre steder i slotet. Bronzeornamenterne på skænken (Louis XVI) er af Gouttiers (1740-1806). På bordet til venstre for døren til den rosa salon står et meget kostbart Louis XVI ur, der i tidligere generationer gav anledning til voldsomme familiestridigheder.

Rosa salon

I den rosa salon hænger malerier af greve Oberbech-Clausen og hans familie. På gulvet ligger et antikt, orientalsk tæppe, og den venetianske lysekroner er ligeledes antik (i modsætning til kronerne i guldsalen, der er nye, venetianske arbejder). Det forgyldte kaminur er fra

Professor Péan

I vitrinen opbevares porcelænet fra Temple og kostbare antikviteter

Louis XVI-tiden. På spejlhylden står en af de fem replikas af Falconets statuette, La Baigneuse. I vitrinen ses glas fra det femtende århundrede og et sølvkrus, som professor Péan (grevindens far) efter en operation modtog som tak fra den russiske zar. På begge sider af det perlemorindlagte chatol står to meget smukke Delft-vaser. Skærmen foran kaminen har tilhørt Louis XIV – den er broderet af en af hans elskerinder og senere gemalinde, Mme de Maintenon. I tårnværelset – det tidligere bibliotek – ses en marmorbuste af professor Péan, der var en af Europas mest fremtrædende kirurger og opfinder af den særlige operationsklemme, der kaldes en pean. (Se glasmosaik på første sal i Maltserfløjen).

På væggene hænger en sjælden samling wienertallerkener med blomstermotiver samt en lige så usædvanlig samling Sèvres-porcelæn bestående af 24 tallerkener med forskellige motiver fra den græske mytologi, og det er forskellige kunstnere, der har malet motiverne. De kinesiske tallerkener er fra Ming-perioden (den rosa periode).

De to kinesiske løver er velkendte skulpturer, men disse to er usædvanlige på grund af deres størrelse. Til venstre for døren ser man et morsomt torvebillede af Chardin – pigen ser med god grund lidt skeptisk ud, for trods de hede ord er hendes bejler ved at stjæle en høne op af kurven bag hendes ryg.

Galleriet

For enden af galleriet i østfløjen står Delaplanches berømte marmorstatue, Kærlighedens Budbringer – en kopi i bronze står på Glyptoteket i København. På væggen hænger flamske gobeliner af både

Spansk brudekiste med to antikke Delft-vaser

I Musiksalonen findes en mindre skænk ligeledes med bronzeornamenter af Gouttiers

kunstnerisk og historisk interesse. Det ene, der forestiller Marias og Josefs flugt til Ægypten, er fra det 16. og 17. århundrede og tilhørte oprindelig Vatikanstaten, men blev af pave Pius den IX sammen med andre gobeliner, der hænger i kirkesalen og i galleriet ved huskapellet, skænket til general Péan, der under den italienske frihedskrig forsvarede paven under dennes tilflugt i Engelsborg. De øvrige gobeliner hænger i riddersalen på 1. sal. De to buster af franske adelsmænd er udført af den kendte franske billedhugger Coysevox. De to stole er fra det 16. århundrede og stammer fra det hertugelige slot i Dreux vest for Paris. En sjælden, gammel brudekiste fra Spanien står midt for døren til stenstuen. I stenstuen, der ligger i den ældste del af slottet, finder man forskellige erindringer fra Napoleon III's tid. Et toiletmøbel med vandbeholder bærer vidne om beskedne hygiejniske forhold.

En af de 24 tallerkener med motiver fra den græske mytologi. Disse tallerkener er malet af forskellige kunstnere.

En tallerken fra det stel Napoleon I lod fremstille i den periode, der kendes som de 100 dage

Dele af det stel, som blev benyttet af Marie Antoinette og Louis XVI under fængslingen i Temple

Spisesalen

I spisesalen ses sølv og porcelæn samt to store kinesiske bronzearbejder. I den ene vitrine står to sølvterriner, der har deres egen historie. Allerede på sin bryllupsrejse satte Louis XIV kursen mod sin p.t. elskerinde, hvilket tilsyneladende har mishaget højere magter, der lod et voldsomt uvejr bryde løs, mens selskabet sejlede på Garonne. Man strandede ud for slottet Mille-Secousses (Tusinde Rystelser), hvor det kongelige følge fik hjælp og husly. Som tak overrakte kongen de to sølvterriner, der siden har været i familiens eje.

Mille-Secousses var et af de vinslotte, greve Oberbech-Clausen afhændede inden købet af Voergård.

Maltserfløjen

I gangen på første sal i Maltserfløjen hænger billeder af Voergårds tidligere ejere, og ud til gangen støder gæsteværelser og mindesalen med malerier af dr. Péans familie, familien Chenu-Lafitte og greve Oberbech-Clausens familie. I den store vitrine ses antikke, håndmalede Sévres-tallerkener, antikt bøhmisk krystal, gammel fransk fajance og kopper fra Limoge. I kirkesalen er der et stort maleri forestillende Madonna med barnet malet af den danske maler, Peschcke-Køedt, skænket af malerens hustru. På den modsatte væg et maleri fra en klosterkrypt i Palermo (Jean Benner). Maleriet af den bundne Kristus er malet af den spanske kunstner El Greco.

I riddersalen hænger på den ene endevæg en stor flamsk gobelin med motiv fra den skønne Helenes bortførelse. Stolene under denne gobelin er tidlig Louis XV. Malerierne på væggen er af Watteau, hvert enkelt indgik som dekoration på et skærmbret opstillet i Versailles, da toiletforholdene blev for sparsomme til de store selskaber – man kan

Delaplanches, Kærlighedens Budbringer

Flamsk gobelin i galleriet

endnu se, hvor hængslerne har siddet. Gobelen på langvæggen forestiller Eleonora Kristina fængslet i Blåtårn. På kaminvæggen er indmuret en buste i sandsten af Ingeborg Skeel, og på siderne malerier af familien Chenu-Lafitte malet af P. de Pommayrac 1872.

Tårnværelse & gæsteværelser

I forstuen til tårnværelset har man nu indrettet bibliotek. I tårnværelset, der også betegnes som spøgelsesværelset, ses et meget smukt Louis XVI chatol. Tårnværelset var Ingeborg Skeels private gemak, og trods righoldige historier om spøgeri netop på dette sted indrettede Voergårds sidste ejer også sit private opholdsrum her. Spøgeriet optræder hovedsagelig som et bestemt, kraftigt bankesignal, der også er hørt i det andet tårn, og lyden lader sig indtil videre ikke forklare. I rummet er opstillet en videoskærm, der viser grevindens smykker, som er i familiefondens eje, men som opbevares i en bankboks. En brilliantring på 26 karat har

Spisebord i søjlehallen med krydshvælvinger

Et gammelt kinesisk møbel med perlemorsdekorationer. Hvert enkelt lille motiv er et kunstværk

tilhørt kejserinde Eugénie (1826-1920). I visse franske kredse var smykkerne et absolut statussymbol, og grevinden kunne en gang ikke gå med sin niece i operaen i Paris, for hun havde ikke sine juveler med, og alle, der kendte hende, ville tro, at familien var på falittens rand, hvis hun gik i operaen uden smykker. I galleriet, der forbinder riddersalen med en række gæsteværelser i renæssancefløjen, findes på alle vægge smukke malerier og historiske dokumenter. I værelserne hænger flamske gobeliner, og der er smukke, orientalske tæpper på gulvene – flere af disse tæpper er meget gamle. De vigtigste værelser er det kinesiske værelse, kaldet således på grund af de antikke kinesiske møbler og kunstgenstande, og man må navnlig bemærke de smukke perlemorindlagte dekorationer på

skabet. De smukkeste rum er Christian IV's værelse og dronningeværelset. De smukke møbler er hovedsagelig Louis XV og Louis XVI. For enden af galleriet findes et husalter med forskellige katolske relikvier. Madonna med barnet er af Della Robbia. I en glasmontre findes blandt andet et vildsvineskind, der ifølge overleveringen skal være på Voergård, da slottet i modsat fald vil styrte sammen. Desuden forskellige kistebeslag. Når disse beslag findes på Voergård, skyldes det, at man i en tidligere periode "ryddede op" i landets kirker, idet man uden større pietetsfølelse eller forståelse i det hele taget ryddede begravelsespladser i kirkerne uden at give de tidligere generationers

Riddersalen

Tårnværelset, der også betegnes som spøgelsesværelse

jordiske rester et sømmeligt hvilested. Kistebeslagene er samlet sammen af en kusk, der har besørget oprydningen, og de har været opbevaret og glemt i en kasse på Voergårds loft. Et aftryk af Ingeborg Skeels signetring ses i montren – ringen findes på Nationalmuseet.

MHD

Antikt kinesisk bronzarbejde i søjlehallen

VOERGÅRD SLOT
FLAUENSKJOLD
9330 DRONNINGLUND
TLF. 98 86 71 08
<http://voergaard.homepage.dk/>